

USUSRET DANU VOLONTERA ● JOSIPA SABO, STUDENTICA IZ POŽEGE
MEĐU PREDLOŽENIM ZA NAGRADU VOLONTERKE GODINE

»»Volonterska ruka«« bila bi u pravim rukama

Korisnici Doma su ljudi starije životne dobi koji imaju i neke psihičke poteškoće. Nerijetko su sami i stigmatizirani od strane okoline. Još uvijek u društvu vlada mnoštvo predrasuda prema takvim ljudima, a oni su tako topli i toliko željni pažnje i druženja, pojašnjava Josipa Sabo

Minja GUGIĆ, Snimio: Fabio ŠIMIĆEV

ZADAR ● Nisam se nadala i nije mi bilo ni na kraj pameti da bi me mogli predložiti za volonterku godine. Iskreno, nisam ni znala da tako nešto uopće postoji. No moram priznati da mi je drago iako mi je puno draže kada mogu nekome izmamiti osmijeh na lice i uljepšati dan, skromno kaže 22-godišnja Josipa Sabo iz Požege, studentica pete godine engleskog jezika i književnosti i pedagogije Zadarskog sveučilišta.

Bila je »teta pričalica«

Unatoč brojnim obvezama na fakultetu, ali i rada preko student – servisa kojim upotpunjava svoj skromni studentski proračun, ona već dvije godine, najmanje dva puta tjedno po par sati umjesto šetnje gradom ili ispijanja kavica s prijateljicama i kolegicama, poklanja svoje slobodno vrijeme štičenicima Doma za odrasle osobe sv. Frane u Zadru i to je čini neizmerno sretnom.

– Oduvijek sam željela volontirati i osjećala sam potrebu da koliko mogu pomažem drugima. Uvijek kada bi nekome pomogla bila bih puno zadovoljnija. Još dok sam bila srednjoškolka htjela sam se u rodnoj Požegi uključiti u volonterski rad. Ali, s obzirom na to da je Požega ipak, puno manji grad od Zadra mi tamo nemamo volonterski centar. Postoji samo Udruga »MI« koja okuplja roditelje djece s Down sindromom. No kako sam ja tada ipak, bila maloljetna i nisam imala ni prevelikog znanja, a kamoli iskustva u radu s tom djecom nisam se mogla uključiti. Dolazak u Zadar na studij mi je to omogućio, priča ova mlada i simpatična Požežanka.

Prve dvije godine nakon dolaska u Zadar kao i svakom studentu »izvana« bilo je vrijeme prilagodbe i upoznavanja s novom sredinom i dokazivanje na fakultetu pa se i Josipa u potpunosti posvetila učenju kako bi imala što bolje rezultate. A, to je i ostvarila.

– Bez obzira na uspjeh na fakultetu, nisam bila zadovoljna sama sobom. Kao da mi je nešto nedostajalo jer shvatila sam u jednom trenutku kako je sve to lijepo, ali nisu ispiti, dobre ocijene i fakultet baš sve u životu. Ima još puno toga..., priznaje uz smijeh.

I onda je junakinja naše priče, za razliku od mnogih njezinih vršnjaka, koji bi možda krenuli nekim drugim putem – žešćim izlaženjima i »tulumarenjima«, krenula u volonterske vode. Javila se u zadarski Volonterski centar pa je u početku postala »teta pričalica« i odlazila na Odjel pedijatrije zadarske Opće bolnice gdje je djeci koja su na liječenju, čitala priče. S vremenom se ukazala potreba za volonterima u Domu sv. Frane.

Najmilija joj Mila

– Oduvijek sam željela raditi s ljudima, razgovarati, družiti se. Možda je i to jedan od razloga zbog kojih sam upisala pedagogiju. Korisnici Doma su ljudi starije životne dobi koji imaju i neke psihičke poteškoće. Nerijetko su sami i stigmatizirani od strane okoline. Još uvijek u društvu vlada mnoštvo predrasuda prema takvim ljudima, a oni su tako topli i toliko željni pažnje i druženja, pojašnjava Josipa Sabo.

Dodaje kako joj vrijeme provedeno u Domu prode u trenu. Sada je svi već dobro poznaju i jako su je zavoljeli. Često s nji-

ma zapjeva, igra duštvane igre, izrađuje ukrase za razne prigode. Zna ih odvesti u šetnju, a ponekad i na kavu.

– Moram priznati da su mi svi dragi, ali ima jedna Mila koja mi je ipak, malo draža od ostalih. Ona je moja prijateljica. Rado je odvedem na kavu, a naš se razgovor nerijetko zna svesti na njezina znatiželjna ispitivanja o tome kako mi je mama, gdje sam bila, što sam radila, što sam jela i slično, priča Josipa.

Svojoj je Mili za rođendan iz Požege poslala čestitku sa zajedničkom fotografijom njih dvije. Ta je fotografija »obišla« cijeli Dom pa i danas zauzima počasno mjesto u Milinoy sobi i naravno, u srcu.

Vežala se Josipa i za Zadar iako joj nije bio prvi izbor pri odabiru mjesta studiranja. Zadar je osvojio na prvi pogled i tako je ostalo i do danas. Kada bi se nakon fakulteta uspjela zaposliti i ostati tu, kaže da bi bila jako sretna.

– Grad je predivan. Ljudi su divni i sviđa mi se jako dalmatinski mentalitet i temperament. Jedino što nedostaje to je više sadržaja za mlade jer Zadar je ipak, sveučilišni grad, zaključila je na kraju ova mlada Požežanka velikosrca.

Volontere treba cijeniti i nagradivati

I ove godine, po uzoru na regionalne volonterske centre, Volonterski centar Zadar dodjeljuje nagrade za organizacije i volontere koje doprinose razvoju i promociji volonterstva. Volonterski centar se na ovakav način želi upoznati s radom organizacija na području volonterstva i potaknuti budući volonterski rad sa željom i ciljem da se organizacije što više usmjere volonterskom potencijalu i da se njihov rad i trud do sada i u budućnosti cijeni i nagraduje. Vrednovanjem doprinosa pojedinca i organizacija doprinosi se afirmaciji volonterstva. Nagrade zaslužnim volonterima bit će uručene 5. prosinca ove godine kada se obilježava Međunarodni dan volontera.

Josipa Sabo, studentica iz Požege, neizmerno je sretna što dio svog slobodnog vremena poklanja štičenicima Doma sv. Frane

